Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 4 April	Redaktör och ansv. utgifvare A. W. Hellström.	1902 [6:te årg.]

Inför korset.

När dig på korsets stam jag ser,
Min huldе Frälsare,
Och vet, att du af kärlek ger
Ditt lif för syndare,
Då griper blygselns smärta mig,
Ty ack, hvad har jag gjort för dig?

Om du, så stor, af kärlek varm
I döden ville gå
För mig, så ringa, svag och arm —
Hvad skall jag gifva då?
Och hvad jag **kunde** *gifva dig,*
Har kommit ur din hand till mig.

Men hjälp mig då att ej som mitt
Förvalta här en tid,
Hvad som med rätta blott är ditt,
Och troget bli därvid
Att tjäna dig med, hvad jag fått,
Och lefva till din ära blott. A. W. H.

Kristi uppståndelses kraft.

»Till att känna — — — hans uppståndelses kraft.» *Paulus.*

Kristi död och uppståndelse äro de båda hörnstenarna i evangelium. Det viktigaste innehållet i Apostlarnes predikan var städse detta, att Kristus är död för våra synders skull och uppväckt till vår rättfärdiggörelse.

Döden var afslutningen på Jesu jordiska lif och det verk, som han var sänd att utföra under sitt kötts dagar; uppståndelsen var inseglet på och ett vittnesbörd om, att han fört detta sitt verk till seger. Utan uppståndelsen hade därför hela Jesu verk förlorat sin betydelse, och vi hade varit ohjälpligt förlorade i våra synder. Hans lif hade då visserligen varit ett rent och skönt lif och hans död en ädel död; men det lefvande hopp, som är oss skänkt genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, hade världen ännu alltjämt förgäfves längtat efter.

I Jesu död har mänskligheten fått den allra skönaste uppenbarelse af Guds oändliga faderskärlek; i Jesu uppståndelse framstrålar däremot Guds härliga makt. Ty Paulus säger, att Jesus uppstod genom Guds mäktiga krafts verkan. Och Petrus betygar inför stora rådet, att Gud uppväckte Jesus. Det var sålunda genom ett ingripande af Guds makt, som han blef återförd ifrån de döda.

I de ord, hvilka vi lånat ur Pauli bref till filipperna, uttrycker Paulus en längtan och en sträfvan efter att få lära känna Kristus och *hans uppståndelses kraft.* Det var något stort, hvaraf han känt sig berörd, och hvilket han satt såsom mål att djupare och bättre än hittills få lära känna. Då han såsom en ifrig farisé förföljde nazareens lilla skara, mötte han på vägen den uppståndne själf, och genom hans kraft blef han en ny människa. Nu såg Paulus i ett djupt tillbedjande sinne tillbaka till detta under men sträckte på samma gång sin längtan framåt till en djupare erfarenhet af denna stora kraft, uppståndelsens kraft.

Här är något verkligt stort för ungdomen att sträcka sig efter. Känner du, unge vän, i någon mån Kristi uppståndelses kraft? Låtom oss börja med den första erfarenheten, en människa kan få af densamma! I andra kapitlet af Pauli bref till efesierna läsa vi, att »Gud har gjort oss lef-

vande med Kristus» (v. 5) och »uppväckt oss med honom och satt oss med honom i det himmelska» (v. 6). Du minns måhända en tid, då evangelium om den uppståndne nådde ditt hjärta; du kände en osynlig makt gripa din själ; du kom i nöd; du kände med förskräckelse, huru död och elände behärskade ditt väsen. Så ropade du till Herren, och han hörde dig. Snart var du lyftad såsom af osynliga händer upp ur ditt elände, — du vet icke huru — du kände dig icke längre hemma på jorden, men du kände dig försatt i de himmelska tingen; de hade blifvit a och o för ditt hjärta — se där den första verkan af uppståndelsens kraft i dig!

Men, om du icke erfarit något af allt detta, då är du ännu främmande för hvad denna kraft är, då är du ännu död i synder och öfverträdelser. O, så vakna då upp och låt det bli ditt lifs ifrigaste sträfvan att lära känna din Gud och den öfversvinneliga makt, genom hvilken han frälsar syndare!

Men, om du genom Guds nåd är förd från död till lif, så behöfver du »stärkas i anden», du behöfver *kraft* till att vandra i ett nytt lefverne (Rom. 6: 4—6) eller, som man säger, »lefva ett uppståndelselif». Detta behof var det, som framfödde en längtan och sträfvan hos Paulus att ännu mera få erfara Kristi uppståndelses kraft. Den, som tagit de första stegen på rättfärdighetens väg, är därmed ännu icke färdig. Han har blott gjort en god början, han har undfått en förstlingskraft. Det gäller nu att fortsätta vandringen i den rätta riktningen. Och då vill Herren steg för steg och dag för dag meddela af sin uppståndelses kraft till seger öfver mötande frestelser, kraft till bortläggande af all återstod af ondska och att i någon mån i lifvet likna den Herre, som en gång gick omkring på jorden, gjorde väl och hjälpte alla. Ja, han vill lyfta oss upp öfver förgängelsen i denna värld, så att vi kunna triumfera öfver jordens sorg, nöd och död. Han vill redan här på jorden föra oss in i ett himmelskt väsen med sig. Gifve Gud dig, unge vän, sin visdoms ande till att mer och mer fatta, huru stor hans makt är i de heliga!

Men *icke blott* till den andliga sidan af vårt väsen sträcka sig verkningarna af denna kraft, utan äfven vår kropp skall genom den förvandlas, vare sig detta skall ske i ett ögonblick, då Herren kommer, eller vi skola, liksom vår Herre själf, gå genom grafvens trånga port, väckas och uppstå förklarade på hans befallning. I den kristnes saliga

hopp ingår äfven vissheten om kroppens uppståndelse såsom ett viktigt moment. Han skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp *efter den kraft, hvarmed han förmår att äfven underlägga sig allt»* (Fil. 3: 20). Se vidare Rom. 8: 11; 1 Kor. 15: 22, 23! När den dagen kommer, skola vi känna — äfven uppståndelsens kraft — såsom vi ock blifvit kända.

Aug. Liljenberg.

För Kristus och församlingen.

Af *A. W. H.*

II.

En ungdomsförening, som tillhör en församling af troende, och hvars medlemmars högsta och skönaste uppgift det är att lefva *för Kristus*, har vid sidan häraf satt såsom ett hufvudmål äfven att lefva *för församlingen*. Den betraktar sig ej såsom en förening bredvid församlingen, knappast ens såsom en förening i församlingen utan snarare såsom en lem i församlingskroppen, genom hvilken församlingen verkar på ett visst sätt och för ett särskildt ändamål. Liksom handen och foten äro särskilda lemmar i människokroppen, hvar och en med sin särskilda förrättning i fullaste harmoni med den mänskliga organismen, så bör ock en ungdomsförening inom en församling af troende betrakta sig såsom ett församlingskroppen tillhörande organ, som arbetar i fullaste harmoni med församlingen. Den är ett med församlingen såsom handen och foten äro ett med kroppen, men den har fått en särskild lifsuppgift att fylla i församlingen och åt församlingen. Och liksom handens lif och verksamhet är beroende af dess sammanhang med hela organismen, så är ock en ungdomsförenings lifskraft och verksamhet beroende af dess lifssammanhang med församlingen. Den är en samverkande del af det hela.

Häraf följer nu allra först, att en församlings ungdomsförening tillgodonjuter alla församlingens förmåner. Dess medlemmar äro i församlingen som barn i familjen. Går det församlingen väl, så går det dem väl. Besökes församlingen af kraftiga nådesvindar, så att slappa händer stärkas, kallsinniga hjärtan uppvärmas, och andligen döda själar uppväckas, så börja nya lifskrafter strömma in äfven i ungdomsföreningen. De unga

hafva tillträde till församlingens mest dyrbara och heligaste högtidsstunder, äga frihet att vid möten och sammanträden gifva sin mening tillkänna i frågor, som röra verksamhetens ordnande m. m., och få tillgodogöra sig predikantens och föreståndarens mera beprövade erfarenhet i råd, hjälp och vägledning af honom såväl i fråga om den enskilde medlemmens behof däraf som ock, då det gäller gemensamma angelägenheter. Förbättras församlingens lokaler, så får ungdomsföreningen det också bättre. Den delar glädjen och framgången lika med församlingens öfriga medlemmar. Och allt detta jämte mycket annat utan någon ersättning.

Men af detta ungdomsföreningens innerliga lifssammanhang med församlingen följer vidare, att den förras hufvudintressen sammanfalla med den senares. Inga stridiga intressen, ingen motsträfvighet från ungdomsföreningens sida, ingen hänförelse för sådant, som kan misstänkas vara till skada för Guds riksak eller draga medlemmarnas sinnen bort ifrån det, som hör församlingen till. Hvartenda hjärta i ungdomsföreningen klappar varmt för församlingen. Och finnas sådana medlemmar där, som ännu ej hunnit sluta sig till församlingen, så värmas deras hjärtan för församlingen af de andras. Alla inom ungdomsföreningen väckta förslag diskuteras från synpunkten af, hvad *församlingen* skulle vinna därpå. Fattar ungdomsföreningen beslut, som ej vinna församlingens godkännande, så förnimmes intet missnöje, intet klander. Ingen betraktar heller i sådana fall ungdomsföreningen som den ena parten och församlingen som den andra. Nej, en hvar tänker och säger: vi måste försöka komma med något bättre. De skäl, som i församlingen framlades *mot* vårt förslag, vägde tyngre än de, vi uttalade *för* detsamma. Alla underordna sig lugnt och stilla församlingens beslut utan allt knorr. Och ingen anser sig efteråt böra uppträda mästrande, klandrande eller dömande. Ja, så tillgår det i ungdomsföreningar, som rätt fattat sin ställning till församlingen.

En lifskraftig ungdomsförening med nitiska och verksamma medlemmar är en kraftig hjälptrupp i församlingen, som på många sätt kan tillföra församlingen fördelar. Men den råkar också stundom ut för faran att företaga sådana mått och steg, som församlingen ej alltid kan gilla, eller upptaga nya företag och införa nya metoder i verksamheten, som i längden ej skulle gagna vare sig ungdomsföreningen eller församlingen. Flerstädes står emellertid församlingens predikant såsom ungdomsföreningens ledare, hvilket de unga nog också förstå att värdera. Är han en verklig ungdomens vän, som förstår de unga rätt, så blir samarbetet mellan honom och dem städse förenadt med

kärlek, förtroende och samförstånd. De unga se upp till honom med aktning och tillit, och han omhuldar dem och deras verksamhet på bästa sätt. De lyssna gärna till hans råd och förslag och finna sig villigt i att afstå från sådant, hvartill han ej kan gifva sitt bifall. Han åter söker att tillvarataga den entusiasm och verksamhetslust, som besjälar dem, och söker bereda aflopp därför genom speciell verksamhet, som passar för de unga — allt under församlingens tillsyn och ledning. Den sant kristliga ungdomsföreningens ambition är uppfylld, då den tillåtes att växa och tjäna under församlingens förtroende och såsom en del af densamma.

Där förhållandet mellan församlingen och dess ungdomsförening är sådant, som vi här påpekat, och en kärleksfull, fridsam växelverkan dem emellan äger rum, där har den förra mycket att hoppas och den senare mycket att uträtta. Ju flitigare ungdomsföreningen såsom församlingens hjälptrupp öfvar sig i allt godt verk, medan ännu andra kämpa vid fronten, desto kraftigare blir dess understöd, då turen kommer till dem. De gamle falla undan, den ene efter den andre, och nya krafter måste träda i deras ställe. Huru lugnt och tryggt kunna ej de gamle öfverlämna arbetets ledning i de yngres hand, om desse förut varit i flitig öfning med att lefva och verka för Kristus och församlingen. De äro då väl rustade att rycka in i leden närmare fronten, där luckor hafva uppstått.

Vare det därför hvarje sant kristlig ungdomsförenings högsta mål att lefva och arbeta *för Kristus och församlingen!*

Den engelske gosspredikanten Jack Cooke.

Några drag ur hans lif och verksamhet.

Gosspredikanten Jack Cooke är sedan några månader tillbaka det allmänna samtalsämnet i världsstaden vid Thames, föremål för en mängd artiklar och meddelanden, än af gillande, än af klandrande art, i både den religiösa och världsliga tidningspressen och, man kan utan öfverdrift säga det, Londons f. n. mest hörda religiöse talare. Stadens största gudstjänstlokaler fyllas kväll efter kväll, söndag och hvardag, månad efter månad af väldiga människoskaror, till större delen måhända drifna af nyfikenhet att få se och höra 15:åringen på predikstolen, men alla ständigt från

första början till slut fängslade af hans underbara talarebegåfning, hans kraft och känsla i framställningssättet. Tusenden, som sällan eller aldrig annars sätta sin fot inom en kyrka, samlas till hans föredrag, och polis måste utkommenderas för att ordna och öfvervaka folkskarorna, som söka inträde. Men lyckligtvis är ej denna yttre rörelse allt; lyckligtvis finnes, enligt bepröfvade kristnas samstämmiga utsago, verklig andlig sundhet

och världsöfvervinnande kraft där under. Det är därför, som hela denna företeelse måste kallas ej blott ett under, utan ett stort *nådens* under, och därför är det ock, som den bör intressera särskildt alla de unga, som fått sinne för Guds rikssak på jorden.

En kort skildring af gosspredikanten Jack Cookes lif och verksamhet, grundad hufvudsakligen på artiklar därom i de ansedda engelska tidningarna *The Christian* och *The Christian*

Herald, torde därför äfven väl kunna försvara en plats i Ungdomsvännen.

Jack Cooke är född 1886 i bomullsfabrikernas stad Manchester i mellersta England. Där var hans fader en dugande skollärare, en man af förfinade seder och litterära intressen och på samma gång en välkänd och ansedd idkare och gynnare af allt, hvad sport hette. Dock kunde det ej sägas, att det angenäma hemmet behärskades af den lefvande kristendomens ande.

Men så blef fadern uppväckt till lifligt intresse för andliga ting och begynte söka samt genom Guds nåd äfven finna sanningen. Han införde nu i sitt hem den seden, att en timme hvar afton ägnades åt bön och studium af bibeln. Det var under en af dessa familjeandakter vid jultiden 1896, som ljuset med ens i full glans strålade fram för den unge Jacks själ. Jag hade just, berättar fadern, slutat min bön och stigit upp från min knäböjande ställning, då jag märkte, att Jack handlöst fallit tillbaka i sin stol. I tanke, att han plötsligt blifvit sjuk, sprang jag fram för att hjälpa honom och frågade honom, om han själf visste, hvad det hvar, som fattades honom. Hans mor skyndade ock tillstädes, och hon menade, att han råkat i ett tillstånd af extas. Efter en stund sade Jack: »Pappa, detta är af Gud. Det är icke 'extas', utan det är Guds Ande, som verkar detta.» Jag riktade nu, berättar fadern, ett antal frågor till honom, och jag fann, att en mäktig kraft kommit öfver gossen, ja, att han förvisso undfått den helige Andes visdom. Tydligt framträdde det ock nu för familjens alla medlemmar, att Jack ägde ej blott en stor begåfning som talare utan äfven andlig kraft i frambärandet af sina vittnesbörd. Han blef medlet till att leda flere af sina anhöriga till andligt lif och verksamhet, och han rönte därvid hjärtlig uppmuntran från sin fader.

Snart begynte Jack också tala offentligt. Sitt första vittnesbörd om Herren aflade han i ett gathörn i Manchester. Det var i maj 1897. Därefter började tillfällen till offentliga föredrag i tilltagande antal självmant erbjuda sig och möten hållas i Manchester och den kringliggande landsbygden, liksom i de förnämsta städerna i Lancashire. Efter halftannat års förlopp företogs en resa till Amerika, och äfven här väckte den unge gossens föredrag stor uppmärksamhet. Tvifvelsutan var predikantens ovanliga ungdom ett af skälen till den ofantliga anslutningen, men säkert behöfdes det något mer än detta för att hålla uppmärksamheten vid makt. I Nev-York, Chicago, Los Angeles, San Francisco, Philadelphia, Sanct Louis och andra stora städer i Förenta staterna höllos välsignelserika möten, liksom i Toronto och Ottawa i Canada. Mötena voro besökta af ända till

10,000 personer, och dock nödgades många af brist på utrymme vända om.

I Amerika dog fadern, men Jack fortsatte sina evangelistresor, tills han i slutet af förlidet år återkom till England. I november inbjöds han då att hålla en serie föredrag i den bekante pastor B. J. Gibbons kyrka Bloomsbury Chapel. Från denna tid är det den allmänna uppmärksamheten i hemlandet fästes vid den unge predikanten. Särskildt inom religiöst intresserade kretsar blef han föremål för intresse, men också för mycket skilda meningar. De allra flesta troende syntes befara något abnormt eller excentriskt i den unge predikantens karakter, som skulle göra hans verksamhet utan verklig frukt. Och man undrade, om det kunde vara rätt att öfverlämna ett så ansvarsfullt värf åt en 15:åring. Men å andra sidan framhölls, att unga predikanter ju ej äro någon ny företeelse, och att t. ex. C. H. Spurgeon begynte predika redan som gosse, och äfven han fick heta »gosspredikanten.» Än mer till den unge evangelistens fördel verkade den ödmjukhet och det allvar, som röjde sig i hela hans väsen, och det mäktiga inflytande, han utöfvade på de skaror, som samlades för att höra honom. Och i samma mån, de troende lärde känna honom, försvunno deras tvifvel och betänkligheter.

Hans predikningar utmärka sig för en brinnande ifver att få människorna att afgöra sig för Herren. Han söker ej särskildt slå an på känslorna, liksom ej heller humoristiska vändningar alltför mycket anlitas af honom. Det finns intet i hans uppträdande eller metoder, som är anlagdt på sensation. I det enskilda som det offentliga är han, säga de som känna honom, en naturlig ädelsinnad gosse.

Han hinner ej mycket bereda sig för hvarje särskildt föredrag, men hans förmåga att tala ex tempore är rent af otrolig. Många komma blott för att lyssna till hans vältalighet, men hundraden ha ock känt stygn i sina hjärtan och begynt ropa efter frälsning. Efter hvarje föredrag stanna stora skaror kvar, som önska vägledning till Herren. »Vi se under af nåd här,» skrifver en pastor Cuff, »och för allt, hvad vi sett och hört, lofva och prisa vi Herrens heliga namn. *Honom* allena gifva vi äran.»

Allt sedan november har den unge predikanten fortsatt att verka på detta sätt i olika lokaler i London, en månad i hvarje. Och öfver allt har Guds välsignelse följt hans ord, så att blott under januari månad, då föredragen höllos i Great Assembly Hall, Mile End, räknades de frälsningssökandes antal till mer än 1,000 af alla åldrar och samhällsklasser.

»Må vi innerligt bedja,» slutar The Christian en uppsats om Jack Cooke, »att den utveckling, som skall följa med åren,

må visa sig i en mandom af långt räckande användbarhet i Herrens Jesu tjänst till utbredandet af hans rike i människors hjärtan.»

Böra ej äfven vi förena oss i denna de engelske troendes bön? *N. P. O.*

LIFVETS STRID PÅ FÖNSTERRUTAN.

En fluga tanklös och lefnadsglad
På fönsterrutan sig svängde,
Och utan fruktan hon for åstad,
Dit spindeln i tråden hängde.

Och spindeln med tråden skred säfligt fram,
Hans gång var långsam och varlig.
Han syntes flugan så undersam,
Men alldeles inte farlig.

Och spindeln väfver sitt konstrika nät
Af finaste silkestrådar,
Och flugan nalkas med nätta fjät,
Hans konstverk nyfiket skådar.

Hon såg, hur spindeln på nätet spann,
Han trälade så ihärdigt;
I hvarje hörn han en hållpunkt fann,
Och snart var hans konstverk färdigt.

En stund därpå jag åt fönstret såg —
Ej flugan där längre svingar:
I nätets trådar hon fångad låg,
Med slappa liflösa vingar . . .

Ren spindeln sugit den stackarns märg
Och glupskt på dess dödskval frossat!

Ett väsen förlorat all sin färg,
Ett lif är sköfladt och krossadt . . .

Jag kunnat rädda den armas lif, —
Men kampen hon ren fått sluta.
Och sångmön manade: »Gack och skrif
Om lifvets kamp på din ruta.»

Du stackars fluga, om hvilkens strid
En minnesruna jag ristat, —
Om varningen blott du fått i tid,
Du säkert ej lifvet mistat.

Se där en bild af oss Adamsbarn,
Som tål att noga betrakta,
Om man för listiga spindlars garn
Skall kunna sig säkert akta.

Du leker framåt en solig stig
På lifvets glattnötta bana
Och ser ej, hur spindeln lurar på dig
Från det håll, som du minst kan ana.

Du räds ej faran . . . du går till slut
Din fiende djärft till möte,
Du tycker, han ser oskyldig ut
Och lämnar dig i hans sköte . . .

Snart spindeln sugit ditt lif, din märg
Och glupskt på ditt dödskval frossat;
Ditt väsen har mistat all sin färg,
Ditt lif är sköfladt och krossadt . . .

O, må du akta uppå din stig!
Lyd Andens röst! Det är viktigt.
Och må jag icke försumma mig
Att varna ömt och försiktigt.

Betty.

Daniel i Babylon.

Ur ett föredrag af doktor *H. Selldén.*

»Mannens mod är kvinnan kärt», sjunger Esaias Tegnér. Men det är ock lika kärt för andra män. I världshistorien finns väl knappast en modigare man än Daniel, denna storslagna personlighet, som af ängeln Gabriel å Guds vägnar kallades »du älskelige», och »du är behaglig och täck». D:r P. Fjellstedt säger: »Namnet Daniel betyder min domare är Gud.» I Babylon fick han namnet Beltesazar, som i den grekiska öfversättningen (»Septuaginta») blifvit förvandladt till Balthasar. I det elfte året af konung Jojakims regering, på tredje året sedan denne konung gjort uppror mot Nebukadnezar, fördes Daniel till Babylon tillika med många andra judar af förnäma familjer. I Babylon kom han genom Guds underbara styrelse snart till ett stort anseende. Efter konung Belsazars fall blef Daniel af konung Darius af Medien upphöjd till ett högt embete, ungefär motsvarande ett statsministers- (eller excellens-) embete, och detta embete synes han äfven hafva fått behålla under konung Cyrus. Den sista tidsuppgiften, kap. 10, vers 1, nämligen konung Cyrus tredje regeringsår eller år 534 före Kristi födelse, visar, att Daniel måste hafva uppnått en hög ålder. Daniels upphöjelse, som berättas i kap. 2, skedde icke förr än en lång tid efter det, han blef bortförd i fångenskapen. Huru han tillbragte den långa mellantiden är oss icke meddeladt.

I sin lilla bok öfver bibelns ynglingar kallar E. Quandt Daniel och hans tre vänner för »ynglingaföreningen i Babel». Den var ej stor denna förening och ej heller mäktig eller imponerande till sitt yttre, ja troligen visste ingen ens, att denna förening fanns till, utom de fyra judiska fångarna vid det kaldeiska hofvet, nämligen Daniel samt Hananja, Misael och Asarja, mera bekanta under de kaldeiska binamnen Sadrak, Mesak och Abednego. Det var ingen sådan där vanlig och ytlig, världslig s. k. vänskap, som förenade dessa ynglingar med hvarandra. Nej, det var ett ädelt — jag vore frestad säga ett kristligt — band, som förenade deras hjärtan till ett fosterbrödralag, som var knutet för det ändamålet att hålla hvarandra kvar vid den ende, den lefvande Gudens bekännelse midt i hedendomens styggelse, och detta fast och orubbligt, om det också skulle kosta lif och blod.

Hvarifrån kom då detta dödsföraktande hjältemod? Huru kunde Daniel helt lugnt gå emot lejonen, som stodo där med gnistrande ögon och uppspärrade gap? Hvem halp hans tre kamrater att vara ståndaktiga, när ugnen för deras räkning »gjordes sju resor hetare» än han eljest plägade vara? Hvadan denna sällsynta frimodighet att prisgifva allt jordiskt för trons osynliga och ideella goda? Jo, från det där

himmelska sinnet, som har erfarit, att allt jordiskt är förgängligt och att akta för intet mot den tillkommande härligheten. Om vi hade kvar i ett gammalt bibliotek ett exemplar af denna ynglingaförenings stadgar, skulle vi troligen få läsa en paragraf utaf följande lydelse: »Älsken icke världen icke heller de ting, som äro i världen . . . . världen förgås och hennes lusta.»

Att boken om profeten Daniel i vår bibel är sann, det se vi alldeles tydligt, ty ingen fantasi hade kunnat drömma om något så galet, efter vanligt omdöme så befängdt och opraktiskt, som att de unga pagerna vid Nebukadnezars hof skulle vilja neka att äta af konungens goda mat och att dricka hans fina vin. Om en vanlig romanförfattare hade skrifvit en berättelse om Daniel, skulle han rent ut hafva frossat i utförliga beskrifningar om, huru de fyra judiska fångarna tröstade sig öfver frihetens förlust genom att lefva det glada lifvet och smörja kråset med läckerheter från det kungliga köket med dess välförsedda vinkällare. Pagerna fingo ju precis samma kost som konungens egna barn. Hvad kan väl den matfriska ungdomen mer begära på denna jord, som inte alltid behöfver vara en jämmerdal, om man bara har litet tur och sköter sig? Tänk om vi hade fått vara med om kalaset! Ja, så kan mången tänka. Vi hafva med intresse följt bibelns allt för snabbhändiga redogörelse för dessa fyra piltars öde; kanske vi fällde en tår vid tanken på deras fångenskap. Voro deras föräldrar dödade? Hade de några syskon kvar i judalandet? Det är så roligt, när det går bra för romanhjältarna; med stor spänning ha vi följt Daniel och med innerligt deltagande ha vi tänkt på hans afsked från Jerusalem. Huru skall det gå för honom i det främmande landet? Detta äro vi just litet nyfikna att få höra. Tänk, det börjar verkligen ljusna för dem; vi draga en suck af lättnad, när vi se, att de till en början ej blefvo ihjälslagna, och till vår stora belåtenhet märka vi, att det tycks arta sig bra för dem. Intresset stegras vers för vers. Huru skall deras framtid blifva? Början är ju god, bara det inte blir några intriger vid det hedniska hofvet. Låt se, huru berättelsen skrider framåt. Vi hysa godt hopp om vännernas öde — och så läsa vi till vår stora förvåning och obeskrifliga bestörtning — nej, är det verkligen så? Huru står det? »Men Daniel satte sig före i sitt hjärta, att han icke ville orena sig med konungens spis och med det vin, han själf drack, och bad öfvereunucken, att han skulle slippa orena sig.»

Så ledsamt! Hvilken obetänksamhet! Ack ja, ungdomen är sig alltid lik, ungdom och visdom följas sällan åt! Men hvad är nu detta för konster? Man kan ju rakt bli ond! Ungdomen skall äta och dricka det, som sättes fram på bordet, och tacka till samt bedja Gud välsigna maten och inte krångla! Ja, så tänker mången i våra dagar, och han blir rent ut förargad på denne ensidige och trång-

bröstade fantasten Daniel och säger: »Sådana påhitt, tocket pjåsk! Skulle man inte få äta kött och dricka vin, hvad skulle man då förtära?»

Min vän, gif akt på en sak! Daniel sade icke detta af en barnslig nyck eller i obetänksam öfverilning, utan han handlade efter mogen öfverläggning och kanske icke utan en viss bäfvan för följderna. Men se, Daniel ägde, hvad du kanske saknar, nämligen ett mycket vaket och särdeles känsligt samvete. Daniel hade trots all ensidighet och ofördragsamhet en större vördnad för Guds lag än de flesta ha i våra liberala tider, när udda ofta får vara jämt, då falsk lära kliar godt i öronen, och köttet fodras i stället för att korsfästas. Men så är det också ondt efter en Daniel och hans likar i våra frisinnade dagar, då ingen vill lyda utan alla befalla, då ingen får opåtaldt verkligen vara sig själf, utan alla skola stöpas i en och samma form. För sitt samvetes skull afstod Daniel och hans tre modiga och trogna kamrater från njutningen af de kungliga läckerheterna, ty det lådde hednisk orenhet vid dem.

Om nu någon invänder, att detta icke var någon försakelse alls utan tvärtom, ty det var ju i hög grad oangenämt för ortodoxa judar att sitta i lag med hedningar, som åto kött, offradt åt afgudar, så få vi ej glömma, att dessa ynglingar voro varmblodiga orientaler med frisk aptit, och kalasmat är dock kalasmat i alla fall. Men så mycket mera storartadt var det af dessa fyra ynglingar, ensamma i ett främmande land, att ingen af dem försökte sig på litet bibelkritik och försiktigtvis framkastade så där i förbigående helt oskyldigt: »Skulle Mose verkligen hafva sagt?» Det var ej tal om dylika funderingar, utan de lydde obetingadt samvetets röst. De mindes från sin barndom, huru deras fromma föräldrar hade varnat sina gossar och läst ur Vishetens bok dessa ord, som så målande skildra de lättsinniga snobbarnes förföriska prat: »Så kommen nu och låtom oss njuta det goda, som är, och flitigt bruka världen, medan vi äro unga. Vi vilja fylla oss med bästa vin . . . . Låt ingen af oss vara lottlös i vår yppighet, allestädes vilja vi aflämna vedermälen af vår glädje, ty detta är vår del och lott» . . . . (Vish. bok. 2: 6—9). Det fanns ingen rabbin på den tiden, som föraktade denna bok och kallade den »apokryfisk,» denna förträffliga Vishetens bok, som duger väl att läsas äfven i våra dagar.

Vidare hade Daniel och hans vänner ofta hört profetens fruktansvärda verop öfver den tidens moderatister, »som hjältar äro till att dricka vin och kämpar till att dricka» (Es. 5: 22). Ordspråksbokens många varningar mot kroglifvet kunde de väl utantill. Det förefaller oss, som om Daniels siareöga i förväg hade skådat Lukas, då han skref: »Akten eder, att icke till äfventyrs edra hjärtan varda förtyngda af svalg och dryckenskap» (Luk. 21: 34) eller Pauli ord:

»Dricken eder icke druckna af vin, hvaraf tygellöshet kommer» (Ef. 5: 18), eller noggrannare efter grundtextens uttryck: »Dricken eder icke druckna af vin, i hvilket utsväfning (tygellöshet, oskickligt väsende, öfverdådighet) lurar (finnes),» d. v. s. i vinet bor tygellöshet. Det vore godt, om mången af våra samtida, som hoppas få möta Daniel en gång i himlarnas rike, om han — säger jag — eller hon ville lägga märke till, att Paulus bland »köttets gärningar», hvilkas förröfvare icke skola »få någon del i Guds rike», räknar utom »mord» och andra gröfre synder också »dryckeslag och gillen» eller sådant, som vi nu för tiden helt förblommeradt kalla festmiddagar eller finare supéer.

I marsnumret för år 1899 af K. F. U. M:s Förbundstidning har jag under rubriken »Ett gammalt bortglömdt skönhetsmedel» redogjort för Daniels diet. Hvad som i våra gamla bibelöfversättningar kallas »mos» eller »grönsaker», och som låter så fattigt, betyder i själfva verket alla slag af säd och nötter, mandlar, frukt, bär, ärter, bönor, linser och dylikt samt grönsaker, sallad, fruktkompotter, sylt m. m. Denna kost var ej så enformig, som vi äro benägna att tro här uppe i vårt nordliga klimat. Daniels matsedel var rikhaltig nog, ty den innefattade det fruktbara Österlandets alla omväxlande produkter inom växtvärlden från och med de späda plantornas hjärtblad ända upp till de hårda nötterna. För öfrigt se vi, att dieten bekom ynglingarne väl i kroppsligt afseende, ty de frodades som en kraftig fyrväppling på Juda rikes öde åkerfält. Den stärkte deras muskler och nerver och gaf dem en frisk hy, så att de voro »dägeligare och vid bättre hull än de, som åto af konungens spis». De blefvo ej svaga och slappa häraf, utan »voro tio gånger klokare och förståndigare än alla stjärnkikare och visa i konungens rike». Slutligen gaf denna diet (?) dem sådana själsegenskaper, att de med hjältemod vågade trotsa de ogudaktiga befallningar, som utfärdades af den tidens mäktigaste konung i världen, Nebukadnezar, den öfvermodige despoten i det stolta Babylon, »hvarifrån all annan civilisation på jorden härstammar». Gud frälste sina tjänare, och de blefvo ett medel till Nebukadnezars omvändelse. Att han sedan blef en affälling, rådde ej Daniel för. Han hade i alla fall gjort sin plikt och frälste sin egen själ på samma gång, som han blef en bättringens predikant för Babylons monark.

Det är på ruinerna af våra förhoppningar och vår lycka, på askan af allt, som var oss kärast, som Gud låter de hälsosamma telningarna af lifvets träd uppväxa med den största kraften.

"Om jag ej tagit detta steg!"

Jag kände henne från barndomstiden, då hon såsom något äldre än jag i leken ofta roade mig. I världens vimmel kom hon snart ut och blef en af dessa »trefliga» människor, som där så mycket värderas.

Många år hade gått. Lifvets understundom mindre behagliga verkligheter hade trädt i stället för lekens yrande glädtighet. Hvad jag nu egentligen visste om henne, var blott, att hon fanns någonstädes bland hufvudstadens jäktande individer. Af en bekant erhöll jag hennes adräss. Intresserad af att hälsa på en bekant från barndomstiden, uppsökte jag henne alltså. Men hvad såg jag? Så olik sig mot förr. Ack, sjönge hon redan på en af sitt lifs sista verser!

»God dag, Agnes, hur står det till? Är du mycket sjuk?» »Åh, det går väl an,» sade läpparna, men kindernas hektiska rodnad och de dunkla ögonen talade ett hårdare språk. »Men huru har du det till din själ? Är du redo att möta Herren?» »Ne-ej, det kan jag just inte säga!» Och härpå följde berättelsen om hvad det innebär att tjäna en s. k. treflig värld.

»Om jag ej tagit detta steg!» — Och hon nämnde om en världs lockelser, om det, som, efter hvad jag förstod, tydde på ett mindre lyckligt äktenskap med en fritänkare till man — och här slutet på det hela: sjukdom och väntan på en förtidig död.

Jag fortsatte att tala med henne om det ena nödvändiga, men, ehuru hon syntes berörd af sanningen, måste jag dock lämna henne, utan att hon erhållit frid till sin själ.

Då jag själf ej hade tillfälle att vidare besöka henne, bad jag ett par troende bröder att samtala med henne, och hörde jag med glädje, huru hon vid deras besök lämnade sig åt Herren.

Hennes sista stunder voro ljusa och härliga, och gick hon om icke lång tid därefter att vara när sin Frälsare.

I mina öron hafva emellertid de där orden åter och åter ringt så vemodsfullt: »Om jag ej tagit detta steg!»

Se till, min vän, att du låter Herren leda dig framåt på den rätta vägen, att du ej måtte behöfva klaga på sistone: »Om jag ej tagit detta steg!»

Ett steg vid sidan om vägen kan för alpvandraren kosta lifvet, och ett steg vid sidan om vår lefnads stråt har för tusende och åter tusende själar inneburit onämnbara kropps- och själslidanden, undergång och evig död.

Oskar H.

Ungdomens hednamission.

1.

Bref från J. Hammar.

Käre bröder och systrar i Herren!

Guds frid!

Genom Ungdomsvännen hafven I fått veta, att jag är i Liverpool vid the School of Tropical Medicine. Den kommer ända hit till mig och påminner om Er, men jag blifver också påmind om Er genom Guds godhet och hjälp på många sätt, hvilket jag räknar som en frukt af Edra förböner. Jag känner det som en kär plikt att skrifva till Er och vill nu meddela Er något om skolan, mitt arbete och hemmet, där jag bor.

The School of Tropical Medicine öppnades i april 1899. Dess mål är att meddela undervisning i tropiska sjukdomar samt att öka kunskapen om dessa genom expeditioner till de varma länderna. Den har tre kurser om året och står i förbindelse med Southern Royal Hospital och University College, i hvars laboratorium den har sin lokal. Skolan tillhör ej staten utan enskilda vetenskaps- och affärsmän, som stått i spetsen för dess upprättande, och som nu utgöra dess styrelse. Bland de förra må nämnas prof. R. Royce och bland de senare Sir Alfred Jones, Liverpools och Englands störste skeppsägare. Skolan underhålles genom frivilliga donationer samt elevernas afgifter. I likhet med de engelska colleges har den ett hem för studenterna, the Hall of Residence. Hittills har skolan besökts af ett 50-tal studerande från olika länder, och f. n. äro vi 10.

Arbetet här är, kan man säga, ett studium af parasiter, ty i de flesta af de s. k. tropiska sjukdomarna äro de sjukdomsorsaken. För att bekämpa en fiende med framgång måste man väl känna till den, och så äfven med dessa svåra inkräktare på hälsa och lif. Nu äro de mycket små, och därför måste vi använda mikroskopet för att se dem. Vi tillbringa därför vanligen flera timmar om dagen vid mikroskopet, studerande först skolan tillhöriga preparat och sedan dem, vi själfva göra. I sjukhuset, med hvilket skolan står i förbindelse, finns en särskild sal för patienter med tropiska sjukdomar, och där ha vi den förnämsta delen af vårt åskådningsmaterial. På f. m. hafva vi en föreläsning, och den har hittills gifvits af Ronald Ross, hvilken först bevisade, att myggorna öfverföra malariaparasiten från den ena människan till den andra. På e. m. äro vi oftast på sjukhuset.

Då vi kl. 6 e. m. sluta på laboratoriet samlas vi på hemmet, där vi med vår lärare, dr Arnett, utgöra en familj. Det stora bordet i matsalen är dukadt. Dr Arnett sitter i högsätet enligt engelsk sed delande ut åt alla. Samtalet, som är lifligt, rör sig om dagens resultat m. m. och ibland t. o. m. om »Sweden» med »den bäste kung i världen». Kvällen tillbringas med läsning kring brasan i det stora hvardagsrummet. När dagen är all, gå vi till hvila för att följande morgon kl. 8 genom »gong, gong» kallas till frukostbordet. Så börjar samma arbete igen fast med ständig växling.

Jag har god hälsa, trifs godt, tycker om mitt arbete och är tacksam för att få vara här. Herren vare tack för all godhet! Han välsigne Eder alla!

Hjärtliga hälsningar medfölja till Eder alla. Mina kamrater Aug. Berthold och J. Lindberg hälsa Er.

Liverpool, 44, Upper Parliament Street den 19 febr. 1902.

Eder i Herren

J. Hammar.

2.

Offerdagen för Ungdomens hednamission stundar.

Om de unga, som intressera sig för Ungdomens hednamission — och hvem gör icke det? — äro ense med oss, så skulle enligt våra öfverenskommelser från förlidet år ungdomen anordna en offerdag Annandag Pingst. För att detta må kunna ske, torde ungdomsföreningens ledande personer hvar på sin plats i god tid behöfva rådgöra härom med församlingens predikant och äfven med församlingen. Förvisso skola inga hinder möta från det hållet. Gören i Herrens namn denna dag till en ungdomens missions- och offerdag! Kommen tillsamman i bön, i betraktandet af Herrens ord och uppväcken hvarandra till ett varmt missionssinne! Bären så fram inför Herren edra offer och bedjen, att Guds välsignelse måtte följa hvarje, äfven den minsta gåfva.

Brefväxling.

I.

Insända frågor.

1) Kan en yngling, som af samvetsskäl ej kan fira Herrens heliga nattvard i statskyrkan, vinna inträde vid ett folkskollärareseminarium?

Jhn—g.

2) Bör en ung troende flicka besöka sjuka och bönesammankomster, om hennes föräldrar uttryckligen sätta sig däremot? Irma.

3) Är det rätt för en troende att deltaga i sportöfningar, synnerligast då de förekomma på sabbatsdagen? — n.

4) Bör man vittna eller bedja offentligt, då man icke känner den helige Andes maning men af andra blir uppmanad eller af omständigheterna känner sig tvingad därtill? M. A.

II.

Svar på insända frågor.

1.

Till Jhn—g.

Bland kompetensvillkoren för inträdessökande vid folkskollärare-seminarierna förekommer äfven fordran, att den sökande genom vederbörande

postorsämbetes intyg styrker, att han »begått Herrens nattvard.» I annat fall vinner han ej inträde.

2.

Till O. H.

Kan en friförsamlings ungdomsförening vara sammansatt af både troende och icke troende medlemmar?

Till en friförsamlings ungdomsförening har naturligtvis i första rummet anslutit sig församlingens egen ungdom. Dessutom brukar intagas annan ungdom, som vändt sig i tron till Gud och vill lefva för honom. Så vidt vi veta, brukar det vara en praxis inom dylika ungdomsföreningar att utesluta sådana medlemmar, som efter fruktlösa försök att förmå dem vända om till Gud fortfarande vandra på syndens väg. Vi känna verkligen ej till någon friförsamlings ungdomsförening, som är sammansatt af både troende och icke troende medlemmar. Sådant både kan och bör undvikas, i synnerhet då de »icke troende» tydligt lägga i dagen, att de ej höra Herren till.

A.

3.

Till E. n.

Är det synd, att en troende lärarinna äfven utbildas till leklärarinna?

Barnen *vilja* leka, och de böra äfven *få* leka, helst, så vidt möjligt är, i fria luften. Men icke alla lekar äro hälsosamma och fostrande. Sådant ser ingen bättre än en lärare och lärarinna. Älskar lärarinnan sina barn och sitt kall, tar hon ofta del i leken och leder den. Under alla förhållanden böra lekarna på skolgården öfvervakas. Emellertid känner ofta en lärarinna, då hon rör sig bland barnen på lekplatsen, att hon både är fattig på uppslag till nya lekar och saknar tillräcklig förmåga att på ett för barnen gagneligt sätt leda dem. Om hon nu kan bli i tillfälle att lära sig nya lekar och att leka dem med barnen på ett sådant sätt, att lärjungarnas bättre anlag väckas och stärkas, medan de dåliga undertryckas, skulle hon då därigenom göra synd? Visst icke! Om själfva hennes utbildning till leklärarinna sker på ett sådant sätt, att hennes troslif därigenom ej skadas, så kan hon förvisso med godt samvete förverkliga denna sin önskan.

—st.

Till Siva.

Hvilka bruka vara de först utmärkande kännetecknen därpå, att en troende ung man eller ung kvinna börjar återgå till världen?

De första kännetecknen härpå kunna sammanfattas i ett enda ord: *försummelser*. Och dessa försummelser hafva sin grund däri, att hjärtats kärlek till Gud börjat kallna. Denna heliga eld af himmelen har ej fått den näring, som behöfts, i följd hvaraf den begynt slockna. I stället för kärlekens glöd har likgiltighetens kyla börjat intaga hjärtat. Den enskilda bönen försummas och tystnar till slut alldeles. Guds ords bruk försummas och upphör efter hand helt och hållet. En hemlig leda därför griper hjärtat och håller det borta från bibelordet. Annan läsning, mer eller mindre osund för själen, blir mer begärlig. Snart börjar intresset svalna för deltagandet i församlingens och ungdomsföreningens enskilda sammankomster. Allt oftare försummas dessa, och alltid förstår personen i fråga, då han blir tillfrågad om orsaken därtill, att rädda sig bakom falska undanflykter. Han har alltjämt hinder. En hemlig rädsla för ett närmare umgänge med de sant troende intager hans själ, ty han fruktar alla närgående sanningar,

som kunna röja honom. Slutligen börjar tvetydiga nöjen och förströelser af skilda slag, intimare vänskap med världen m. m. röja det inre tillståndet, och han blir allt mer och mer främmande för dem, som äro af sanningen. Känner någon ung man eller ung kvinna igen sig i detta, så är hög tid att vakna upp. Tiden är kort. **A. W. H.**

Från Fagerås i Wärmland meddelas, att en kraftig andlig väckelse där pågått sedan böneveckan. Många både äldre och yngre hafva kommit till tro på Herren. En ungdomsförening af sant troende unga män och kvinnor har bildats med namnet: »Fagerås kristna ungdomsförening». Styrelsen består af följande personer: pred. B. Finnström, ordf., fabrikör Joh. Svensson, v. ordf., O. Eklund, sekr., Reinhold Nilsson, v. sekr., och handlanden P. Tegnér, kassör. Föreningen räknar öfver 90 medlemmar. En syförening inom samma ungdomsförening har bildats med öfver 40 medlemmar. De arbeta med lust och ifver för att få en sal i det nya missionshuset, som är under byggnad. Må Herren rikligen välsigna sitt verk bland den unga skaran i Fagerås!

REDOVISNING

för under december, januari och februari månader influtna medel till

Ungdomens hednamission.

Gm Otto Isaksson fr. Boxholms kristna miss.-fören. 10 kr. Fr. Mullsjö kristl. yngl.-fören. 10 kr. Gm C. J. Ahlberg af kristl. yngl.-fören. Daniel i Sala 17: 64. Gm A. E. Axelsson fr. Stafva jungfrufören. 25 kr. Gm E. Printz fr. Sanna ungd.-fören. 50 kr. Från Mjölby fria miss.-församl. ungd.-fören. 15 kr. Gm H. L. Karlsson fr. Kilanda miss.-fören. 32 kr. Gm J. Öhman fr. Vesslands ungd.-fören. 25 kr. Gm J. Hammar fr. Hilda Nilsson, Lund, 5 kr. Gm O. Ekström fr. Södersfors miss.-fören. 30 kr. Gm D. Åberg fr. Björnlunda ungd.-fören. 50 kr. Gm L. W. Nordqvist af O. Hagelin 10 kr. Gm L. W. Lindén fr. Tortuna ungd.-fören. 13: 80, ur J. A. K—s och T. R—s sparb. 3: 42; s:a 17: 22. Gm Aug. Nilsson fr. Boda kristl. ungd.-fören. 60 kr. Gm A. Granquist fr. en ungd.-fest i Skara 81 kr.

Breflåda.

M. S—n, J. U—r. Tack! Kommer vid tillfälle.

Frågoinsändare, som begära privat svar, torde medsända porto, om svar ej skall uteblifva.

S—k. Skrifvelser på vers och prosa, som ej kunna användas, hamna i papperskorgen, om porto till deras återsändande i dylika fall ej bifogas.

NYKÖPING 1902, E. D. CEDERSKOGS BOKTRYCKERI.